

Uddrag paa Statsgjælden frem som „overordentlige“ Udgifter. Det ærede Medlem vil lade mig viderfaars Ret, naar han atter nøie vil gennemlæse Tidenden — jeg tilstaar rigtignok, at efterat den er bleven trykt med de nye Typer, er det for mig i det Mindste en Lidelse at læse den — han vil da se, at jeg ganske vist ikke har sagt det. Jeg har gjort den Udskillelse, at jeg har sagt, at naar jeg stiller de Udgiftsposter, som ere opførte under §§ 12—25, ligeoverfor de kalkulerede Indtægter i §§ 2—9, fremkommer der et Overskud af 1,377,000 Rd., og jeg har senere opgivet det samlede Beløb af Indtægterne efter §§ 2—9; derefter gif jeg over til Udgifterne i § 26, angiver dem og siger, at ligeoverfor dem staar Kapitaltilskudet i § 10. Det ærede Medlem vil altsaa se, at jeg har vøgtet mig meget vel for at samle disse to forskellige Grupper af Indtægter og Udgifter under Udtrykkene ordentlige og overordentlige. Det har jeg paa ingen Maade gjort. Hans almindelige Betragtning om Usikkerheden af, at der af de Indtægter, som falde under §§ 2—9, er et klækkeligt Overskud til at betale og helst saameget som muligt, helst fuldt ud, det kontraktmæssige Uddrag paa Statsgjælden — den maa enhver forstandig Finansbestyrelse i og for sig dele; men i hvilken Grad det til enhver Tid lader sig gjøre, det er en anden Sag. Der kan jo desværre være noget i det, som af et andet æret Medlem (Berg) blev yttret, om ikke i de allerfjønneste Ord, at vi endnu i Løbet af 4—5 Aar komme til at gaa paa Pumperne; der kan som sagt være Noget dert, men vist er det jo, at det vil være i høj Grad usikkert, om man med sine almindelige jevne Indtægter saae sig i Stand til at yde et klækkeligt Bidrag til de kontraktmæssige Uddrag paa Statsgjælden. Det vilde nu vist nok være befyndeligt, om jeg vilde paasta, at jeg i Et og Alt betragtede alle finansielle Spørgsmaal ganske som min Forgænger; det vilde jo være forunderligt, men Sagen er den, mine Herrer, og jeg vil sige det netop i denne Sammenhæng med Spørgsmaalet om, hvorledes man skal tilveiebringe Midlerne til Uddrag paa Statsgjælden, at efter min Opfattelse breiede den Række af Forhandlinger, som i forrige Samling paa en eiedommelig Maade blev ført til dels endog saamtidig i begge Thing, sig ingenlunde væsentlig om, hvorledes Midlerne til Udførelse af de ved Lov hjemlede offentlige Arbejder skulde tilveiebringes, men langt mere om den almindelige Balance og navnlig om Virkningen af de store Udgifter, som vare nødvendige paa Grund af, at Kreditbeviserne skulde indløses. Spørgsmaalet laa altsaa langt nærmere ved det Synspunkt, som det ærede Medlem gjorde gjældende, og jeg skal nu, saa nødig jeg vil — men jeg kan efter den Anledning, der er given, ikke undgaa det — sige et Par Ord om mit Indtryk af Forhandlingerne ifjor. Jeg skal tale med større Oprigtighed, end jeg maaste har Lov til, men de Herrer maa paa Grund af de særegne

Forhold ikke tage mig det ilde op. Jeg vil begynde med at sige, at jeg tror, der blev begaaet en Feil af Regeringen. Jeg tror, det var en Feil af Ministeriet, at det ikke tidlig nok havde den Opfattelse af Sagen, at det saae sig i Stand til at tilbageholde min Kollega, hvis Fratræden Ingen beklager mere end jeg, den Gang, han stillede det bekendte Portefeuillespørgsmaal. Efterat have sagt dette, vil jeg tage Mod til mig og sige, at jeg tror, Folkethinget begik en Feil, dengang det tvang ham til at gaa af, og da jeg er Landsthingsmand, vil jeg endvidere være saa dristig at sige, at jeg tror, det var en Feil, Landstinget begik, da det forfattede de Stattelovforslag, som sidst forelaa i Landstinget. Dette er som sagt maaste en større Oprigtighed, end man er vant til, men jeg haaber, at man ikke vil tage mig den ilde op; jeg er ligesom nødt til at sige det, thi der skulde et saadant overordentligt Sammenstød af Omstændigheder til, for at jeg skulde bekvemme mig til at overtage den Stilling, som blev ledig ved min Formands Fratrædelse. Ingen kan dog imidlertid undre sig over, at alle de Forhandlinger, der den Gang fandt Sted, maa have været Gjenstand for min allemaalvorigste Overveielse. Enhver kan begribe, at de maa have haft en afgjørende Indflydelse paa mig. Jeg skal nævne et Punkt, hvor dette Indtryk har gjort sig gjældende, og jeg tror i Grunden ikke, at jeg i saa Henseende kommer til at sige Noget, som min fraverende Ven vilde modsigge for sit Vedkommende, dersom han var tilstede i dette Dieblit. Der er — det kunde det ærede Medlem med nogen Fryde have fremhavet — en lille Afstygning i Opfattelsen med Hensyn til den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig ligeoverfor den Medgang i Indtægt, som fremkommer ved de Statteforslag, jeg har haft den Ære at forelægge, hvilken jeg naturligvis allerede havde for Die den Gang, jeg for et Par Maaneder siden sagde, at man med det Overskud, som forelaa, vilde være i Stand til ikke blot at udrede afskillige Udgifter, som vilde fremkomme ifølge Lovforslag fra mine Kolleger f. Ex. gennem Kirke- og Undervisningsministerens Skolelovsforslag, men ogsaa til at taale nogen Indtægtsafgang gennem Lovforslag, som fremkom fra Finansministeren. For saavidt ser det ud, som om der var en Forskjel i Opfattelsen imellem den forrige Finansminister og mig, idet han forlangte dieblitteligt fuld Vederlag for den Indtægtsafgang, som fulgte af de Forslag, han kom frem med ifjor, hvorimod jeg indenfor de skarpt betegnede Grændser, som jeg har angivet ved Forelæggelsen af Lovforslaget, har troet, at det kunde forsvares ikke at forlange Afgangen dækket ved en saamtidig ny Statteforhøielse. Naar jeg siger, at jeg tror, at min Forgænger ikke nu vilde udtale en væsentlig modsat Ansueelse, hvis han var tilstede her idag og kunde tage Del i Forhandlingerne, er det, fordi det ikke kan neg-